

---

az órák lelki életéről

FÜLÖP GÁBOR

---

csukjuk be szem- és fülmértékünket
a kis XIV. Lajos korabeli éjjeliszekrénykébe
SE FÉNY SE HANG
(a pillék és a dongók párviadala a sötétben)
kukkantsunk be — ELLENŐRZÉS! —
az ágy alatt sunyin megbúvó
kis-kerek-fehér edénykébe
(amolyan éjfél körül kongó)
s figyeljük az ÓRATIKTAKOLÁST
amint belénkborotvál kés-hangjaival
(mert az óráknak is van — zárójelben
mondom csendesesen — lelki életük
s próbáljuk csak meg — ezt pedig óraszakértőként
is derékul mondom — apró sztrájkolásaik után
szájkosarat húzva mutatóikra pihentetni
őket néhány napig
utána mégis-pontos-időt mutatnak ismét
megrögzött hangyszorgalommal gyűjtögetve a perceket
— mit csinálunk vajon
— — s ez már más dolog — —
a *kiesett* IDŐTÖBBLETTEL? —)
S MOST A CSINNADRATTA
(melyre annyian gondolunk titokban
míg sakk-kockás kabátkában
sakk-kockás elmével
a hivatali ablak *túloldalán* várunk)
hogy hangja elnyomja
elnyomná
(bár sikertelenül)
ezt a beléknkabalyodó hangot
ezt a hullámvonallal-rajzolt-kottát
ezt a kancsal közuhatagot
hogy elnyomná
mint amikor ujjunkat a forgó

propeller suhanásába mártjuk és
vércsöpögéssel márvány-döbbenettel
a propeller eltörött
(élet nyalogatva csorbult nyelvével)
csukjuk be
és belénkkarol — mint vártuk is —
a VIASZBÁBU
(tudják már melyik panoptikumból)
s azt mondja előbb: PUKK!
(hasából élesre töltött
gombostű virít körülötte léggömbcafát)
BELENKKAROL
„humánumból — s most mint az
óravédő egyesület tagja szólok —
állítsuk le az órákat” — mondja
fogai közül pezsgőt köp
szeméből lakkozott köröm csorog
ezt is mintha valamelyik röpcédulán
ezt is mintha valamelyik röpcédulán
szóval az ORÁK sárgarépaorrát
(gondolok itt költői formában
— s hőember-szaknyelven szólva —
lelki életükre persze)
— hogy humánus oldaláról szemléljük a dolgot
hangsúlyozza ismét és megtörli monokliját —
ha allegóriával élhetek (hihi)
— s csakugyan az-e vajon —
konzerválnunk kell az utókor számára
lelki hasmenéseinket pedig
a rossz festményeket elkoptatott cipőtálpakat
és a százsámra gépelt haszontalan oldalakat
GYUJTSUK FEL
— mondja —
a viaszbábu rámutat a kirakatokra
megpöcköli hosszú körmével a moziplakátokat
turbánként fejére tekeri a törlőrongyot
(hogy zavart vagy sajnálatot keltsen talán)
a cigarettafüstből prüsszögve kidugja fejét
a felvilágosított székláb majd
fállábon öntudatosan körülugrál tapsra várva
(a konyhaszék közben három lábon sündörög)
s ha új oldalt kezdenél
— azt mondja —
és az óra éppen áll
virág-sziesztában ázva
(s nem fiesztára gondolok itt természetesen)
ennek semmi-semmi jelentősége nincsen
ami a *lényeg* sötét mélységeit illeti
— hogy egy paradoxont is mondjak itten —
HA MEGFORDULSZ
hirtelen
és rajtakapod a hátad
amint tétlenkedik hasad árnyékában
— hogy az óra áll azt nem tudja
részlelkiismeret kérdése a dolog —
MEGMAGYARÁZNI tudod
mint jeles és orrára büszke autodidakta

megfordulsz a pokrócot
bal lábadról (vagy jobb lábadról)
a jobb lábadra (vagy bal lábadra)
húzod
s közben hátrapillantasz nyugtalan
megtapintod zsebedben a sörösüvegnyitót
(érzed ott van pedig itt fekszik melletted
— a megállított-lecsatolt óra mellett —
az újságkupacon)
aztán — hallod ha áll is az óra —
füledbe suttognak s füled
(kitátja magát a jámbor e hangra)
csámpásan lebzsel a hízelgő hang körül
vagy inkább körüllebzselni magát engedi
NAGY betűt-hangot írnál a melledre
körbeszaládnád *háromszor* — legenda ha lenne —
az ORAMUTATÓT
(a már említett) szem- és fülmértékeddel
feltérképeznéd összegeznéd kiértékelnéd
magaddal-magadban mint a szép-mesékben
MEGFORDULNÁL
— mondja —
szedegetnéd az elhagyott hajszálakat
a hamutartókat kiürítenéd és
skáládon beosztanád a hamut
aztán
— mondja —
az órát megindítanád
(nem-bevált be-nem-vált
órapszichológus)
hogymintha előre-hátra
járna jegyezne ítélné megint
nem-látta-volna
a hirtelen becsukott fiókokat